č. j. 6 Azs 361/2004 - 91

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: O. D.**, zastoupen Mgr. Janou Hladíkovou, advokátkou, se sídlem Pardubice, 17. listopadu 623, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, č. j. 52 Az 309/2003 - 53 ze dne 19. 5. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátce Mgr. Janě Hladíkové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1075 Kč. Odměna bude poukázána ustanovenému zástupci do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, č. j. 52 Az 309/2003 - 53 ze dne 19. 5. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1618/AŘ - 2002 ze dne 8. 9. 2003 (v napadeném rozsudku je nesprávně uvedeno datum 18. 10. 2001, je však nepochybné, že jde o rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2003), kterým byl zamítnut stěžovatelův rozklad a potvrzeno rozhodnutí vydané v I. stupni správního řízení, kterým byl zamítnut stěžovatelův návrh na zahájení řízení o udělení azylu jako zjevně nedůvodný podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a kterým bylo zároveň rozhodnuto, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 13 a § 14 zákona a že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá pochybení, kterých se měl dopustit žalovaný v průběhu správního řízení, a tvrdí porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 a § 46 zákona

č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přitom argumentaci omezuje na krácenou citaci právě uvedených ustanovení správního řádu. Dále stěžovatel tvrdí, že je v zemi svého původu ohrožen na životě, nemá se kam obrátit se žádostí o pomoc, neboť země jeho původu takové poměry trpí a podporuje je, přitom splňuje podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel dále namítá nesprávnou aplikaci § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s § 2 odst. 2 téhož zákona ve znění účinném v době rozhodování žalovaného, neboť Polsko, které žalovaný a následně i krajský soud považoval za stát splňující podmínky tzv. třetí bezpečné země, takovým státem ve skutečnosti není, neboť tímto územím pouze projížděl. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a aby mu vrátil věc k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na skutečnost, že stěžovateli nebránila žádná objektivní okolnost v tom, aby požádal o azyl v Polsku, a proto byl dán důvod k zamítnutí jeho žádosti podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Kasační stížnost žalovaný nepovažuje za důvodnou.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující pro posouzení této právní věci rozhodné skutečnosti: stěžovatel přicestoval na území České republiky linkovým autobusem ze L., který jel přes Polsko. Cesta trvala asi jeden den, autobus celkem čtyřikrát zastavoval. Ohledně důvodů, proč nepožádal o udělení azylu v Polsku, stěžovatel uvedl, že Polsko je příliš blízko, a proto tam není možno schovat se před osobami, které mu v zemi jeho původu vyhrožovaly, navíc zná mentalitu obyvatel České republiky a „prostě se mu tady líbí“. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že stěžovateli nebránila žádná objektivní okolnost v tom, aby požádal o azyl v Polsku, a proto jeho žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu zamítl. Proti rozhodnutí vydanému v I. stupni správního řízení podal stěžovatel rozklad, ten byl však zamítnut a napadené rozhodnutí potvrzeno. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného vydané v posledním stupni správního řízení napadl stěžovatel žalobou ke krajskému soudu, v níž namítal porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 34 odst. 5 a § 46 správního řádu a uváděl, za jakých okolností opustil zemi svého původu a jak se v České republice zapojil do práce ukrajinského exilu. V žalobě rovněž vyjádřil lítost nad tím, že jím uváděné důvody nebyly vzaty v úvahu, což vedlo k jednostrannému posuzování jeho žádosti. Krajský soud neshledal, že by žalovaný porušil stěžovatelem citovaná ustanovení správního řádu, přitom jeho námitku směřující do aplikace § 12 zákona o azylu, obsaženou v doplnění žaloby, shledal nedůvodnou, neboť byla-li žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně bezdůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nebyly dány podmínky pro zkoumání naplnění § 12, § 13 a § 91 zákona o azylu. Z těchto důvodů žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 27. 5. 2004 a stěžovatel jej napadl kasační stížností dne 25. 6. 2004.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda kasační stížnost je podána osobou oprávněnou a zda je podána včas. Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Pokud jde o otázku, zda byla kasační stížnost podána včas, pak podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Podle věty poslední téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout.

Stěžovateli byla pro řízení o žalobě ustanovena zástupcem advokátka, které byl rozsudek krajského soudu doručen dne 27. 5. 2004, kasační stížnost byla podána osobně dne 25. 6. 2004. Musí-li být kasační stížnost podle § 106 odst. 2 s. ř. s. podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje, pak lhůta pro její podání uplynula dne 10. 6. 2004. Byla-li tedy kasační stížnost podána až dne 25. 6. 2004, stalo se tak po zákonem stanovené lhůtě, jejíž zmeškání nelze prominout, a byla tak podána opožděně.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud postupoval podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. a kasační stížnost odmítl, aniž by se mohl zabývat návrhem na přiznání jejího odkladného účinku.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Byl-li návrh na zahájení řízení, jímž je v tomto případě kasační stížnost, odmítnut, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovateli byla usnesením krajského soudu č. j. 52 Az 309/2003 - 72 ze dne 2. 8. 2004 pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal advokátce Mgr. Janě Hladíkové odměnu ve výši 1075 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v převzetí zastoupení včetně první porady s klientem podle § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, k tomu ustanovené advokátce náleží jeden režijní paušál ve výši 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu